

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

Demà

Demà, 8 de març, és el Dia Internacional de la Dona Treballadora. Això vol dir que d'ençà que la memòria té ús de raó, la dona en minúscula ha estat la mare dels ous, soferta líder a l'ombra i al servei de la família. Pel que sé i he viscut, la dona, les dones sempre han estat a la vora. Sovint del morro fort, sovint invisibles, sovint i aquí infravalorades. Penso que aquest estatus sociofamiliar elles mateixes l'haurien fet *normal*. Que ja els estava bé no treure pit davant l'hegemonia de l'home de la casa. Cadascú al seu lloc i rol. És a dir, la dona administrant el què i el com del zoològic ancestral. Sona bèstia, però és el què era. Dit el que he escrit, m'agrada pensar que demà aquelles dones que he estimat i que estimo, hauran fet un salt sobre l'abisme pregon. Sona als *Pastorets* de l'AEM, quan el dimoni escuat assetja la mare de déu. L'enrenou no va més enllà del que se suposa sedueix la dona que no vol deixar-se seduir i contraataca. És el joc de la gata i el ratolí. Demà no serà pas un altre dia, que deia la geniüda Scarlett O'Hara en *Allò que el vent s'endugué*. Quan demà ressoni que les dones hagin organitzat una vaga de secretàries, fogons i catres pel fet de ser dones, m'alegraran el dia. Aleshores, senyors, toca arremangar-se. La mare, potser, no entendria que la dona treballadora deixi de treballar per exigir els seus drets.